

Emma Davies

MAJAKE KINGUL

*Oivaline romantiline romaan
hea tuju tekitamiseks ja argielust pagemiseks*

Originaali tiitel:
Emma Davies
The Little Cottage on the Hill
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelased, ettevõtted, organisatsioonid, kohad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud loominguks. Igasugune sarnasus tegelike inimeste (elavate või surnutega), või sündmuste ja kohtadega on juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Emma Davies, 2018. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2018 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

R12423622
ISBN 978-9949-87-030-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Shropshire'i toredatele inimestele ja kaunitele paikadele.
Paremat inspiratsiooniallikat ei saaks ollagi.*

Esimene peatükk

*M*adeline uuris läbi tuuleklaasi eespool paistvat teed, ent nägi üksnes kõrget hekki, mis moodustas üles mäkke sõites pika ja tumeda tunneli, ja tal polnud aimugi, kuhu see võiks välja viia.

Ta heitis ärevalt pilgu käekellale ja sõitis pisitasa edasi. Ta oli väga täpselt talumehe antud juhiseid järginud, aga talle tundus, et neist aru saamiseks läks vaja kohalike olude tundmist, mis temal puudus, ja kuigi talumees oli talle kinnitanud, et ära keeramise koht on selgelt näha, ei saanud Madeline aru, kus see võiks olla. Küllap tal jäi kahe silma vahele suur sinine silt, mille kohta talumees oli öelnud, et seda on võimatu mitte märgata. Madeline oli nüüdseks juba poole mäe peale jõudnud ja läks iga minutiga üha rohkem närvi. Mis siis, kui ta ette peaks ilmuma kitsal teel traktor ja ta peab litsuma oma ilusa sportauto vastu hekki? Ta autol polnud siiani mitte ühtki kriimu.

Ei jäänud midagi üle, tal tuli autost väljuda. Talumees oli kinnitanud, et ära keeramise koht on kohe pärast postkasti, ja ta oli täpselt seal, kus ta pidi olema. Ta peatas auto kohal, kus heki sees oli vaevu auto laiune pilu, ja avas ukse, et paremini näha. Ta toetas jalad ettevaatlikult maha. Õnneks ei sadanud vähemalt vihma; pori oleks palju hullem kui

tolm ja määriks ära ta uued helebeežid seemisnahksed kingad, mis olid täpselt sama tooni nagu ta uus kleit. Ta astus hästi ettevaatlikult heki sisse jääva pilu juurde ja vaatas sellest läbi. Kas siit sõideti siis tõesti sisse? Ta keeras ringi ja vaatas murelikult autot, mille üle ta oli väga uhke. Siis hakkas ta pisitasa ärrituma.

Parasjagu hetkel, mil ta tahtis tagasi auto juurde minna, tabas ta silm sügaval heki sees midagi sinist, ja ta seisatas ja astus lähemale. Ta pistis käe hekipuhmasse ja vahtis pahuralt sammalt ja tolmu, mis rikkus ära ta täiusliku manikööri. Heki sees oli päris kindlasti midagi. Ta siktas eest pika väädi, mille tagant paljastus midagi sinist, sellel olid valged tähed. Ta astus natuke lähemale ja silmitses silti, millelt võis suurivaevu lugeda sõnu: *Joy's Acre*.

Ta keeras kergendust tundes kannal ringi, et tagasi autosse minna, aga ta jalg libastus teeäärses rööpas. Ta komistas, haaras instinktiivselt millestki kinni ja tundis peos nõgese kõrvetust. Ta randmele tekkisid suured valged vorbid. Siis vaarus ta tahapole ja vajus vastu oksa, mis jäi ta juustesse kinni ja rebis ta elegantsest krunnist salgu. Kui ta end sirgu ajas, vallandus krunnist pahmakas libedaid tumedaid juukseid ja vajus ta põsele.

Madeline vahtis ta pilgule avanevat kitsast teed. See veel puudus. Pärast kõike, mis ta oli läbi elanud, oli tal nüüd võimalus alustada uut elu uues töökohas, aga tema oli hiljaks jäämas ja kõige krooniks oli ka ta välimus rikutud. Nii palju siis esimesest muljest. Ta marssis tagasi auto juurde, istus sisse ja lõi ukse pauguga kinni. Ta püüdis närviliselt juukseid kohendada, aga kuna tal ei olnud juuksenõelu, ei tulnud sellest midagi välja. Ta toppis juukseotsad krunni sisse ja püüdis mitte liiga palju pead liigutada. Siis hammustas ta pisaratega võideldes huulde.

Madeline hingas sügavalt sisse, käivitas mootori ja keeras auto heki sisse jääva avause poole. Midagi sellist polnud ta küll oodata osanud, kõik oli kaugel sellest, mida talle oli töövestluse ajal räägitud. Õnneks muutus tee kohe pärast hekist läbi sõitmist laiemaks ja hekid madalamaks, nii et ta nägi, et tee jookseb põllu äärt mööda – heki sisse jääva-

test avadest vilksatas rohelist. Keeranud paremale, jõudis ta platsile, kus aia ees seisid masinad. Tagapool oli näha tolmust õue, suurt punastest tellistest maja, arvukalt kanu ja kahte lambakoera, kes jooksid ägedalt haukudes ringiratast. Madeline muutus murelikuks.

Ta rahustas end, et tegemist on kõigest koertega ja et tema hirm nende ees pole ratsionaalne. Tal polnud kunagi varem olnud põhjust koeri karta ja need kaks ei tee talle samuti halba, nad tegid lihtsalt oma tööd. Aga see oli viimane asi, mida ta täna vajas; ta oli juba niigi närvis. Ta hingas sügavalt sisse ja rahustas end mõttega, et on igati normaalne esimesel tööpäeval närvis olla. See, mis oli varem juhtunud, jäi minevikku ja mitte keegi siin ei saa sellest teada. See oli uus algus, ta oli saanud selle töökoha igati teenitult ja nüüd tuleb käituda samamoodi väljapeetult ja professionaalselt, nagu ta oli töövestluse ajal käitunud. Ta pani käe signaalile ja vajutas ning võpatas ka ise signaali tekitatud lärmi peale.

Umbes kakkskümmend sekundit hiljem avanes maja välisuks ja lävele ilmus tumedapäine mees. Mees vaatas ringi, pistis kaks sõrme suhu ja vilistas, mille peale koerad jooksid tema juurde. Mees vaatas hetkeks, kulm kortsus, Madeline'i poole, ent sammus üle õue, jäi värava kõrval seisma ja pani käed puusa.

Madeline vahtis meest läbi tuuleklaasi. Ta oli lootnud, et mees tuleb väravast läbi teda tervitama, aga nüüd, kus oli selge, et mees seda ei tee, kõhkles ta, mida teha. Liikumatus tegi olukorra ebamugavaks ja kuna Madeline sai aru, et ta ei kontrolli olukorda, tundis ta end väga tobedalt. Tema kergenduseks astus mees lähemale, tegi värava lahti ja andis koertele korralduse paigal püsida. See oli Madeline'ile märguandeks sarmikus käiku lasta. Ta väljus autost, hoolitsedes, et ta pikad sääred oleksid täielikult näha. Ta ajas end sirgu ja naeratas säravalt.

„Tere, ma otsin Seth Thomast,“ ütles ta pilku koertele saates. „Mina olen Madeline Porter. Mul on temaga kell kaks kohtumine.“

Mees heitis pilgu kellale ja kortsutas kulmu. „Nojah, mina olen Seth Thomas, aga kes iganes sina ka oled, sa oled hilinenud.“

„Jah, ma tean, ja ma vabandan. Tee peal pole viitasid.“ Koerad passisid ja ootasid märguannet, et nad võiksid lähemale tulla. Madeline hoidis käsi piha kõrgusel. „Õigupoolest on see vist üks esimesi asju, mida annaks parandada. Ja see pole keeruline; minu arvates tuleks lihtsalt natuke hekki pügada, kuigi võib-olla oleks arukas panna suurem silt...“ Ta jäi vait. „Palun vabandust,“ kordas ta. „Ma kiirustan asjade käigust ette. Mul ikka on kohtumine?“

Seth mõõtis teda pealaest jalatallani. „On või?“ ütles ta. „Sest ma ei mäleta, et oleksin sinuga kohtumise kokku leppinud.“

„Tänase kohtumise leppis kokku Natalie. Aga minu arusaamist mööda said sina meilist koopia.“

Seth pigistas huuled kokku. „Nojah, ma ei loe teadlikult tema meile, nii et see seletab nii mõndagi.“

Ta astus kõrvale, et Madeline saaks väravast sisse minna.

Madeline jäi kõhklema, soovides, et Seth läheks enne teda väravast läbi.

„Ära tule ütlema, et sa kardad koeri.“

„Ma ei karda koeri. Aga mulle ei meeldi, kui koerad on lahtiselt ja hüppavad mulle peale.“

Seth vaatas koerte poole, kes seisid häirimatult värava kõrval, ja siis kulme kergitades uuesti Madeline'i poole.

Madeline ignoreeris mehe vaikivat väljakutset.

„Tule vist õige sisse,“ ütles Seth, andes märku, et Madeline astuks edasi. „Muidugi eeldusel, et sa ei karda ka kanu.“

Seth pani käed uuesti puusa ja takseeris Madeline'i lustlikult muiates.

Madeline keeras end äkilise liigutusega Sethi poole, mille peale ta juuksed vupsasid uuesti kinnitusest välja ja vajusid näole. Ta lükkas juuksed pahaselt kõrva taha.

„Sinu arvates on see vist väga naljakas?“ küsis ta. „Aga su koerad on täiesti taltsutatamatud. Sul tuleb seda tulevikule mõeldes silmas pidada. On palju inimesi, kes ei tunne end metsikute koerte seltsis hästi.“

Seth langetas pisut pead. „Selles on iva,“ tõdes ta. „Kuigi nad hoivad soovimatud külalised eemal.“ Ta naeratas närviliselt ja ta pillk kerkis hetkeks Madeline'i juustele. „Ja sina ära anna tulevikus signaali, sest see kütab koerad asjatult üles.“

Madeline'i nägu lõõmas kogu tee maja ukseni. Tee peal püüdis ta kiiruga juukseid uuesti krunni toppida.

Paar minutit hiljem istus ta korralikult puhtaks küüritud köögilaua ääres ja vahtis veekannuga õiendava Sethi selga. Uks oli kinni ja koerad olid jäetud ukse taha, aga Madeline kuulis ikkagi, kuidas nad seal müdistasid ja aeg-ajalt ust kriipisid.

„Tegelikult võtaksin ma, palun, mineraalvett,“ ütles Madeline. Seth jäi seisma, kangustus hetkeks, ent võttis seejärel ülemisest kapist klaasi ja läks kraanikausi juurde.

„Kraanivesi,“ ütles Seth klaasi Madeline'i ette lauale pannes. „Kuigi, kui juuksekarv lõhki ajada, siis on see mineraalvesi, sest meie vesi tuleb puurkaevust.“

Madeline oli vait. Tal polnud aimugi, mis asi puurkaev on, aga see ei töotanud midagi head. Ta võttis klaasi ja sellest väikese lonksu. Ta oli arvanud, et vesi on soe ja vastik. Ent tema üllatuseks oli vesi mõnusalt jahe ja peaaegu magus.

Vee keema minemine võttis terve igaviku ja Seth seisis kogu selle aja seljaga Madeline'i poole. Ta polnud eriti pikk ega eriti laiade õlgadega ja ta kandis vana punast kampsunit, mille alumine serv oli narmaliseks kulunud ning mille parema käeaugu juures oli auk. Madeline rüüpas vett ja ootas. Ta niheles, tal oli palav, ta tõstis kord ühe, kord teise jala üle põlve, ent Sethi tee ei saanud ega saanud valmis.

Lõpuks Seth kõhatas ja pani Madeline'i vastas kruusi lauale. Ent selle asemel, et ka ise istet võtta, läks ta Madeline'i üllatuseks uksele.

„Nii, katsume siis selle asjaga ühele poole saada,“ ütles ta. „Saame korralikult tuttavaks.“

Seda öeldes lõi ta ukse valla. Koerad tulid kivipõrandal liueldes suure jooksuga sisse. „Nad tahavad üksnes tere öelda,“ lisas Seth, „mis

on olukorda arvesse võttes igati normaalne. Sa hakkad ju siin nendega koos elama.“

Enne kui Madeline jõudis midagi öelda, pressis ta sülle suur pea, keel suust väljas, mille peale ta puhtale kleidile tekkisid ilaplekid. Ta tõstis käed, just nagu oleks teda relvaga sihitud.

Seth kükitas ta kõrvale maha, pani ühe käe koera pea peale ja sasis koera karva, mille peale nuuskiv nina tungis veelgi kaugemale Madeline'i sülle.

„See siin on Bonnie, kes on väga armas koer ja tahab, et teda silitataks, on ju nii, kullake?“ Ta sasis veelgi ägedamalt koera karva.

Silitataks?

Seth sirutas käe välja. „Ja see siin on Bonnie vend Clyde, kes on alguses pisut ettevaatlik, aga paneb lõpuks su südame sulama. Ta on meil lihtsalt natuke arglik.“